

Énekelni – határtalanul

Németországban vendégeskedett a Zirci Városi Vegyeskórus – *nagy sikert arattak, sok szép emlékekkel tértek haza*

Tíz évvel ezelőtt járt utoljára Pohlheimben a Zirci Városi Vegyeskórus. Testvérkórusuk, a grüningeni Adam Isheim fennállásának 150. évfordulóját ünnepli idén. Ez volt az egyik apropója annak a kórustalálkozónak, melynek díszvendégei a zirci énekesek voltak.

A kórusok kapcsolatából nőtt ki magát a két város testvérsége, először 1980-ban érkeztek hozzánk a pohlheimiek, majd még ugyanebben az évben visszautaztak a zirciek. Az elmúlt három évtized során szoros kapcsolatok szövődtek németek és magyarok között, menyasszonyt is „adtunk” Németországnak. „Musik kennt keine Grenzen - A zene nem ismer határokat” – ez volt a szlogenje a két település első kinti találkozásának. Azóta már megéltünk egy rendszerváltást, az Európai Unióhoz történő csatlakozással a határok is megszűntek, mégis nagy a távolság. A város támogatásával, a tagok hozzájárulásával és magánszemélyi felajánlásoknak köszönhetően sikerült ezt leküzdeni egy júliusi hosszúhétvégén...

– Családoknál voltunk elszállásolva. Az első nap az „egymásra találás”, a vendéglátókkal való ismerkedés és a nyelvi nehézségek leküzdésének jegyében telt el – kezdi az élménybeszámolót *Péczi Katalin* kórustag, aki másodszor járt a német testvérvárosban énekelni.

Kellemes idő fogadta a mieinket odakint, nem úgy, mint három évvel ezelőtt, amikor negyven fokban hőségben került sor a közös éneklésre a szakképző iskola udvarán. Pohlheimet „éneklő városnak” is hívják, hiszen a hat településrészről álló városban legalább húsz felnőtt kórus működik. További nevezetessége a helynek, hogy római kori határőrvidék volt, a fellépésnek helyet adó közösségi ház, a grüningeni Limeshalle is erről kapta a nevét.

A házigazdák megadták a módját a vendégek fogadásának. A terem asztalára piros, fehér és zöld színű szalvétát terítettek, egy kis üvegben rózsaszál virágzott a német és a magyar zászlók között, s még az összecsavart, díszként funkcionáló kottát is nemzetünk színeit viselő masnival kötötték össze. *Ottó Mariann* fordította le nekünk a német sajtóban megjelent cikket, mely szerint *Karl-Heinz Schäfer*, Pohlheim polgármestere, városunk díszpolgára magyarul üdvözölte a vendégeket, és örömét fejezte ki, hogy az elmélyült kapcsolat már ilyen régóta fennáll a zirciekkel.

A szombat esti találkozáson hat kórus lépett fel. Az első részben komolyabb hangvételű művek hangzottak el, majd könnyedebb produkciók következtek. Minden blokkot a grüningeniek kezdtek, a zirciek zártak. A végére maradtak a slágerdarabok – ismerteti a műsor tematikáját *Péczi Katalin*. Hozzáteszi, ezzel még nem ért véget az éneklés, a koncertet éjszakába nyúló nótázás követte, előkerültek a tangóharmonikák, és a „ki tud több nótát” versenyben bizony nem lehetett a magyarokat überelni...

Nemcsak kimeríthetetlen nótakincsükről adtak tanúbizonyságot a messziről jött vendégek, énekmű-repertoárjukat is megcsodálták, amikor a vasárnapi istentiszteleten teljesen új műsorról álltak elő. Délután a grüningeni várban egy közös grillpartira került sor, majd hétfőn – egy félnapos kirándulást követően – búcsúesttel köszöntek el egymástól a testvérkórusok.

A Zirci Városi Vegyeskórus mintegy harminc tagot számlált németországi vendégszereplésén és többen elkísérték őket városunkból. A kórus tündökléséről és vastapsról számolt be *Pék László*, akinek köszönhetően a zirci énekesek új ruhában léphettek fel Németországban. – A templom is megtelt, a lelkészasszony pedig el volt ragadtatva a zirci

énekkar csodálatos fellépésétől. Felszabadultan, mosolyogva énekeltek, a táncos szám alkalmával pedig szinte szárnyaltak – a kórus tiszteletbeli tagja még mindig az élmény hatása alatt volt, amikor megkerestük. – Senkinek nem tapsolt felállva a közönség, csak a zirci kórusnak – meséli az utazás szervezéséből részét kivevő *Szeiler János*. *Varga Józsefné* egyesületi titkárt és *Géring Klára* karnagyot távollétükben nem tudtuk hosszasan kérdezni, de örömteli hangokat hallottunk a vonal másik végén, amikor a bemutatkozást követően rögtön a pohlheimi vendégszereplésre terelődött a szó.

Kugler László, a kórus egyik alapítója ott volt az első, 1980-as németországi vendégszereplésen is. A mostani utat kellemesen élte meg, az akkori utazás viszont tartogatott izgalmakat, hiszen az úgynevezett vasfüggöny időszakában került sor a zirci és a grüningeni kórus második találkozására. – Sok szépet láttunk, a szervezők igyekeztek, hogy amit érdemes, azt megmutassák nekünk – meséli László, és egyetértő véleményen van párja, *Tóth Piroska* is, aki nemcsak énekhangjával járult hozzá a fellépéshez, a kórus új ruháját is ő varrta.

Énekeseink csütörtök éjszaka indultak a hosszú útra és négy egész, eseménnyel teli napot követően kedden érkeztek haza egy „éneklő busszal” az éneklő városból. Szereplésükkel sikert arattak, a testvérvárosi kapcsolatot erősítették, Zirc város kultúráját a képzeletbeli határon túlra repítették.

Tudjuk, nem a ruha teszi az embert, de talán az új viselet is hozzájárult ahhoz a határtalan éneklő és táncoló kedvhez, ami kórusunkat jellemezte a pohlheimi fellépésen (Fotók: Révész Hortenzia)

Gyertyák égtek a színpad szélén, az új ruhákon kicsi fekete szalagok: a közelmúltban elhunyt *dr. Ehrenberger József*ről is megemlékeztek – nemcsak jelképekkel, német szavakkal is.

"Ha a kórus meglát egy templomot, rögtön énekelni kezd" – mondta élménybeszámolójában *Péczi Katalin*. A hazafelé vezető úton turistaként érkeztek Passauba, ám ott sem tudták megállni, hogy ne énekeljenek legalább egyet. Jóindulattal egyébként is csak ennyit engedélyezett nekik a teremőr, de aztán valahogy mégiscsak kettő lett belőle. Nem hágták át a szabályokat: a másodikkal az őrvívánságát teljesítették... (Fotó: Kugler László)

Kelemen Gábor